

трѣбва да се откаже да събира богатства на земята. Велико нѣщо е да положи човѣкъ душата си за приятелитѣ си!

И тъй, човѣкъ трѣбва да започне съ слънцето, да одухотвори слънчевата енергия, за да се ползува отъ нея разумно. Той трѣбва да приеме, че на земята Богъ се проявява чрезъ слънцето, отдето черпи животворна енергия. Ако нѣкой е боленъ, не може да диша добре, нека се обърне къмъ слънцето и дълбоко въ душата си пожелае да се свърже съ него, да приеме отъ енергията му. Нѣма да мине много време, и той ще се обнови и засили. Мнозина ще му говорятъ, че трѣбва да лежи на леглото си, че има опасностъ да се скъса нѣкоя артерия въ него, но той не трѣбва да се подава. Това сж външни внушения, които не съдържатъ истината въ себе си. Който веднѣжъ само е приелъ слънчевата енергия въ себе си, той е опиталъ вече нейното благотворно влияние върху мислитѣ и чувствата си, както и върху всички клетки на своя организъмъ. Той вижда наоколо си само здрави, силни хора и отъ нищо не се плаши. Ако нѣкой се обезсърдчи, нека се обърне къмъ слънцето, да приеме отъ неговата енергия. Слънчевата енергия прави човѣка здравъ, бодъръ, силенъ; тя му дава сили да понася мъжнотиитѣ и трудноститѣ въ живота. Да възприемешъ слънчевата енергия, това е равносилно да се разхождашъ изъ хубави градини, пълни съ разноцвѣтни и ароматни цвѣта, съ хубави и сладки плодове, и отъ време на време да опитвашъ нѣкои отъ тѣхъ. Не е загуба на време, ако ти иждивишъ единъ-два часа отъ деня да се свържешъ съ слънцето и да приемешъ отъ неговата енергия. Едно десетгодишно дете се изгубва отъ дома си, но единъ приятелъ на баща му го намира, хваща го за ржка и го развежда изъ най-хубавитѣ градини въ града. Въ дома на детето настава голѣмо смущение, всички го търсятъ, тревожатъ се, а то се любува на красивитѣ цвѣта и плодове, опитва тѣхния вкусъ. Като се върне дома си, всички се радватъ, че се връща здраво и читаво, но то започва да имъ разказва всичко онова, което е видѣло и опитало. Такова е положението на всѣки, който се ползува отъ слънчевата енергия. Преди да възприеме нѣщо отъ слънцето, човѣкъ е въ положението на загубеното дете, но щомъ възприеме нѣщо отъ него, той е детето въ градини съ хубави цвѣта и плодове, отъ които може да се ползува. Следъ това и то се радва, и другитѣ се радватъ.

Казвамъ: по сжщия начинъ се разхожда и човѣшката